

FILIP MIKUŠ

Sebrané spisy
svazek I.

POEZIE

(2004 – 2011)

Pardubice 2011

Copyright © Filip Mikuš, 2011

ISBN 978-80-260-1041-8

EVENTUALITY

*sbírka 11 bludných návodů a cvičení
(2004 – 2006)*

I.

SIAMSKÁ JEDENÁCTČATA

hrají na piano skladbu pro 22 ruk

Jsou srostlá v řadě

(jako fotbalová 11tka by tvořila nepropustnou zeď)

Nevejdou se před klavír a tak ti, jež nedosáhnou na
klaviaturu

informují poklepáním

ty co dosáhnou

aby zahráli part z jejich oktávy

(na každého vychází jedna)

Mohou též hrát na příčnou flétnu

(jednu)

– předpokladem je, že

první z 11čat jest

nekuřák

III.

KOLEKTIV PIŽMONŮ
(cítě se ohrožen)
zaujímá obranou pozici
Sestavuje obrazec –
kosočtverec!
Vlk
(cítě se znechucen)
odchází

V.

PLATONICKÁ LÁSKA

jest to jediné

co zbývá dvěma palcům

v okamžiku laskání

Nemajíce přirození

Inou k sobě sebou samými

Ti palci...

Buzíci!

Registruješ jejich partnerství?

VII.

DVANÁCT ROZHNĚVANČH MUŽŮ S KRYSÍMI OCASY
vede disputaci v ontologické otázce člověka s krysím
ocasem

„to be or not to be?“
Rokování končí zvukovým signálem
ohlašujícím čas oběda
Prozatimní závěr: krysí ocas cti netratí

Dvanáct krys s lidskými obličejí
kontempluje nad noetickou problematikou:
Je možno rozeznat člověka od krysy?

Jedni i druzí plánují mezinárodní symposium

X.

PO ULICI KRÁČÍ DÍVKA

na sobě nic než šaty z vášnivých polibků

A jde radostně (necítí se jako nahá)

Šaty ji chladí nárazem větru

Přihlízející může hrát krejčovský zápal

SVĚTLOMIL ZA DRÁTEM

(2006)

Šarivari

Daleko před dráty
nikdo se nemíjí
Horizont navíjí
paže i zrak
Ostnaté pařáty
masa krev nehostí
Na erbu svornosti
vypouklé TAK

Plocení v oparu
chladnoucí polívky
Těší se naivky
milodary
Nemožnost nezdaru
Jímavé děťátko
signuje zrcátko
Šarivari

Nezměnitelné naladění

Ztajený pohled kde jsou druzí
Palčivé stopy v daleku
tuží dál víru v deziluzi
omamně zvoucí do vleku
Polykat sousta kaviáru
přepychu svého nadání
Skutečnost – koule v biliáru!
Ve schránce vlastní udání

Diapozitiv tajných přání
narazil zprudka do stěny
Nakyslý úsměv pohrdání
Dějiny byly zrušeny
Nezměnitelné naladění
píšťaly písňě jediné
Rozkazem získat i co není
Drát střeží kruhy rodinné

Když světlo jeví věci směle
stačí jen stáhnout roletu
Pravda je slovo živitele
Dogma jistého doletu
Sám sobě stínem svého stínu
Patření slepce do dálky
Nevěří zpupně na nevinu
v ghettu barevné obálky

Obolus žití Tvrdý ráz dna
Nekrytý šek – jak nedoufáš
Sebeklam dlaní Hrsti prázdná
Vážně máš vždy jen to co dáš
Nad nosem průstřel V srdci dýka
Na nohách oka papučí
Trapné jsou křeče mučedníka
kterého nikdo nemučí...

Nosí si v zádech...

Nosí si v zádech
čtvero zbraní sečných
a v jejich stínu
klidní mnohý... z nich
V povislých svalech
zurčí síla věčných
prvnímu synu
otců posledních

Kdo je ta bytost?
Kde je její záře?
Hle, cesta k spáse!
Vystavme mu chrám!
Souvěrců hbitost
snad mu muka páře
Kdo je to? Já se
přeci jenom ptám...

CHRST!
automatická poema
(2011)

Skupinka rybářů už se o slovo hlásí

Dostrkali si na pobřeží i škamna, aby zvýšili
pravděpodobnost, že budou vyvoláni

Hlášení a jeho vyvolání

Vyvolat hlášení

Vyvolat požár...

– Požár, k tabuli! No, co je? Nejsi snad, požáre,
připraven?

Kdepak je tvůj někdejší žár, co? Kde je tvá jiskra, tvůj
plamen živoucí?

Neolizuj tu lavici! A šir se k tabuli!

Doutnej si jak libo, stejně pohoříš...

Kdo se má pořád dívat na ty tvoje trudné pohledy?

Přicházíš do hodiny nepřipraven, tak alou do kouta

No, ano, tam, co je ten minimax

a nechci slyšet ani popel!

(A požár je spalován výčitkou.

Je to tak, přišel do hodiny nepřipraven.

Bude to snad jeho poslední hodinka? Nebo mu
bude dopřáno vstoupit ještě do jiné?

„Bud' připraven!“ tak zněla ta dobře míněná slova, jejichž upomínka hřeje jako jiskra jasná

Najde se pro něj ještě hodina?

Hodina, do níž vstoupí připraven?

Hodina, kterou vezme ztečí?

Kdo ví...

Kdo vlastně ví, která hodina je komu souzena?)

(MiProČ)

Rozhoduje plnomocně o tom, kolik uhodí a komu.

A uhodí leckomu.

Na každého jednou dojde, zní heslo z propagačního letáku, na němž se za enormními hromadami fasciklů s čísly a jmény dozajista povzbudivě usmívají odpovědné osoby.

Cele se nám dávají

tušit

(Jako jsme zvyklí tušit zdraví)

MiProČ je odpovědná instituce, která přerozděluje čas.

Pro nedostatečnou agilitu ve věci defraudace
se však ani nedostává času nezbytného k plnění
přerozdělovacích závazků

Práce tedy stojí, jelikož času je málo

Méně než kdy dříve

Však už se ho vyplýtvalo zbůhdarma tolik...

Jen projekt dějin kolik stál času...

„A co z toho?“ táže se aplogeta **MiProČe**

vrtě smutně hlavou

aby napověděl

jak si odpovíme

„Snad ne nic?“ opáčí apologetovi

invazibilní novinář

„Lituji, ale váš čas vypršel.“

„...ale snad jsem toho tolik neřekl...“

„Čas rozhovoru“, chlácholí apologeta

a navléknuv si rukavici položí novináři ruku na rameno:

„Vy jste posud v jednání“

Invazibilní novinář se odpotácí a ještě po cestě vymyslí
námět svých pamětí.

A **MiProČ** zůstává nadále obestřen tajemstvím.

Pokus o proniknutí do jeho mystéria je znemožněn
časem jím k tomu druhým daným

Údobí krize nastalo.

Krize ještě neřekla své poslední slovo a nikdo ani
netuší, jakému rozsahu se těší její slovní zásoba

Výmluvná krize

Nikde není čas...

Ani kapička (*tempo-kapátkový dávkovač ve všech
lékárnách!*)

ani zrnko (*dehydratovaný výrobek – instantní čas:
za 5 minut můžete servírovat*)

Čas už prostě není

na nic není čas

A ironií je, že kdyby se situace zvrátila ve svůj pravý
opak

čas by byl na nic

„CHCEME ČAS NA NIC!

CHCEME ČAS NA NIC!“

skanduje lůza pod východními okny **MiProČe**

(z úsporných důvodů v pracovní době a za plného
finančního ohodnocení)

Na západní lodžii vystoupí apologeta
potěšen skutečností, že není třeba tišit davy
(jejich hlas k němu příliš nedoléhá)
pronáší slova

která jeho asistenti zaznamenávají rychlotesem
do kamene:

„Budeme vyjednávat.“

Uspokojen příslibným futurem mizí z lodžie

I lůza se pokojně rozchází

s nadějí v srdcích

Tam se rozhostila

Rozhostila se snad až příliš

Neví, kdy přestat

„Kafíčko? Sušenky?

Berte si. Neupejpejte se!

Chci být dobrou hostitelkou

a hostit a hostit...

Však mě znáte – jak se jednou rozhostím

tak se neznám!“

A vskutku. Naděje se dočista ztratila ve vlastním
pohostinství

když hystericky rozbíjí talíře a obložené mísy

jak je netrpělivě předhazuje na důkaz své
pohostinnosti

Na chlebíček klade dortíček

na dortíček leje polívčičku

na to vrší šlehačtičku

šermířským výpadem vbodne pečenou koroptvičku

a na špičku vrší vejce (na hniličku)

Pak už jen rozmaže hostu med kolem huby

umístí máslo na hlavu

kávu, čaj a aperitiv naleje do uší

a do nosu nastrká jednohubky

Naděje se rozhostila a je celá bez sebe

Upadá do stavu bez sebe

Stav bez naděje

se rozhostí...

Zde by bylo namístě pronést několik slov o kruhu:

Je tak plynulý...!

A tak – elegantní!

Má tak kružné tělo, ach ano,

jakoby jej vykroužil, och – sám geometr!

Geometr!!!

Jak impozantně zní ta zeměměrná slova... geometr...
metr země

Může snad kdo přiléhavějšími, pravdivějšími či

vůbec jakýmikoli jinými

slovy postihnout člověka?

Běž básníku,

k Pegasu je to jen pár kroků,

pak vsedni naň, na bělavého komoně,

jež příkopům zlým křídly velkodušně mává,

a hledej

hledej slůvek takových

kteréž Pravda s Krásou na prsou si hřejí!

Však varován buď, pěvče smělý,
nenalezneš!

Člověk... to je velké sousto

Člověk... to je metr země

Metr čeho?

Chór: Metr země

Metr z koho?

Chór: Metr ze mě

Koho metr?

Chór: Metr země

Oh yeah!

Co to jen může být ta geometrická abstrakce...?

Ale konkrétně! Konkrétně už jednou...

s ilustracemi a příklady ze života.

Geometrická abstrakce jest

v pravém smyslu slova

víra v míru

Metr je metr, není ani velký ani malý

Metr je ale metr!

Na metru člověka
člověk člověku metrem

Pro zajištění pořádku byl zřízen

(Kontro ÚP MíMí)

Jeho posláním nejvyšší kulturní důležitosti

je jednak ověřování, zda žádný občan nepřekračuje
svým pobytem na planetě povolenou plochu

jednoho metru zvící

a za druhé pak pilné přeměřování metrových měřidel

(tím se zajistí bezchybný průběh toho, co zde bylo
označeno za prvé)

Kontro ÚP MíMí vykonává svou mravenčí práci s obdivuhodným nasazením a toto úsilí rozhodně nevyzní naprázdno. Naopak, osvědčuje svou aktivitou perspektivní myšlení, s nímž zaopatřuje starostlivě blaho všelidské budoucnosti.

Tak vypadají slova novináře, jimiž se toužil vykoupit

z hříchů svého povolání
Ano, invazibilní povaha jeho práce
dostala se do křížku se samotným **Kontro ÚP MíMí**
Nelze totiž opouštět svůj metr
Ani když jsme žurnalista
ani ve jménu takzvaného poznání
Co kdyby začali po poznání bažit všichni?!
No, co pak???

Pak by veškeré úsilí a všechny dosud vydobyté plody
práce **Kontro ÚP MíMí**
to všechno
přišlo vniveč

Ale invazibilní novinář ví, že se zmýlil
A teď se kaje – proto ten chvalopis
Cítil, že musí podniknout kroky
A podnikl: jeden, druhý, třetí... a už byl u lednice
Tu otevřel a nazřel nicotu
Ne... jen zapomněl nakoupit.
Jak snadno se jeden nechá pomýlit...

Úlevně zatleská té taškařici, neb pohled do prázdné lednice

vnukl mu nový nápad

o kom psát své memoáry

Život už o mnoho delší nebude

Čas už má úzký profil

En face už nemá vůbec

Ostatně – kolik času se v jednotě časoprostoru vejde do jednoho metru?

Kdo tohle zodpoví?

Kdo umí svádět lité boje na tak subtilní půdě?

Zavolejte filosofa – ten má dobré nápady!

Dá nám odpověď?

Určitě ne.

Ale jak ten se umí ptát...

Jak nebojácně metá kol sebe různá PROČ? ale i JAK?
a ZA JAKÝCH OKOLNOSTÍ?

Filosof si je hýčká

Zvláště jak mu přirostl k srdéčku

Jak je statný!

Jak je odolný!

Jak je užitečný!

Soužití s chundelatým turem přivádí filosofa
k nezbytnosti přehodnocení

domácího zvířectva

Zejména pes ho palčí

K čemu je vlastně dobrý?

Nepřiblížil by se možnosti sebeuskutečnění v nějaké
práci?

Tak přemítá a v duši mu bytuje žal nad promarněnou
potencialitou psího uskutečnění

nepomna žal psa, který žal

jak klopí uši cestou ze zaměstnání

Filosof si je ovšem vědom toho, že odpovědi nejsou
jeho silná stránka

Jme se tedy rozproudit virtuozitu svého dotazování
na povahu světa

jak si jej vymyslíl:

A co psův divý bratr kojot (utíká s aktovkou do práce)

Kojot není domácí zvíře – ale

nemohl by?

Činí ho to horším?

Nemůže se i kojot stát domácím mazlíčkem?

Není dost mazlivý?

Kdoví...

Pomazlit se s kojotem

Pohladit jeho žíhaná záda...

Kojote kojote

pojd' si se mnou vypít thé

Thé té které byliny

Pojd', budeš mít vidiny!

(je to zvláštní čaj... velice silný)

Filosof pocítí prudkou radost ze svého nadání

Po hýždích otcovsky poplácá svého jaka

a spolu s pročem se vydává šířit axiologické poznání

(se zájakýmokolnostem se momentálně vadí –

ta „zájakost“ ve jméne

je neklamným důkazem nižší kvality

dumá stařeč s rukou na hýždi svého milce

Jak je mazlivý!

Jak je poddajný!

Jak je věrný!

Jak je jaký!)

„Jaký je jak?“

V duši filosofa zamrazila pochybnost

Má ještě dost času a prostoru pro tuto životní výzvu?

Apologeta uznává, že situace je kritická.

Apologeta ví, že logistika **MiProČe** není povzbudivá.

Apologeta chápe lid a sdílí jeho přání.

Apologeta by chtěl mít také víc času pro sebe

nebo pro nic

Proto také apologeta přislíbí vyhovět všem
požadavkům

A vzbouřená lůza krotne a odchází

Jen několik mentálních zaostalců

ze setrvačnosti

polohlasně deklamuje původní

„CHCEME ČAS PRO NIC
CHCEME ČAS PRO NIC!“

jak se celodenním skandováním zhutnilo v konečné:

„CHCEME NIC!“

Apologeta neměl mnoho práce.

Nebylo by ostatně moudré dělat mnoho pro nic

Pro nic a za nic to jistě nebude...

– Co jste ochoten udělat za nic?

– Nic, prosím.

– Hledíme, toť směnný ideál!

Kus za kus

Oko za oko

Zub za zub

– Haló? Tady je zázubování, oddělení řízené vendety.
Čím můžeme posloužit? Jaká událost vás ráčila uvést do
stavu naukojeného resentimentu?

Apologeta touží po lepším postu

Chtěl by být svým pánem (nebo alespoň svým sluhou)

Egocentrický fámulus – to je jeho ideál, k němu
se vzpíná

Ve volném čase už koná první přípravy na veřejné
volby

za zavřenými dveřmi

Apologeta ví, co lid chce a co potřebuje

Apologeta ví, že jsou to dvě různé věci

a taky, jak obě pokrýt

bilbórdem

**NENECHTE SE ZMANIPULOVAT KE SVOBODNÝM
VOLBÁM!**

MiProč a Kontro ÚP MíMí se po dlouhých zálibných
pohledech

spojili v jediný orgán

Podle slov apologety „to jako monopol bude lepší“
(konec citace)

A byla to jeho poslední slova

(monopoly nemají apologetů zapotřebí)

MiProč a Kontro ÚP MíMí zhodnotili vzájemnou
kolaboraci jako krok.

Hlavním motivem byla snaha o zefektivnění chodu
obou institucí:

*Přeměřování metrů a kontrola dodržování povolené mí-
ry nebude napříště probíhat u občanů, na které již ne-
vybývá čas. Důsledkem bylo i razantní snižování sta-
vů a povznesená nálada mezi nejvýše postavenými.
Uvedené zde změny mají za následek také to*

že už se zde do konce neobjeví filosof (bez ohledu na to,
jak dlouho na své objevení čeká)

ani zchlazený požár

ba ani ten protřelý apologeta (nevrátí-li se z burcuji-
cích bilbórdů oknem)

A mnoho jiných

Snad jen zbloudilý jak

ještě leckdy na čtenáře jukne

během své potulky

(Alespoň si dosud na nedostatek času nestěžoval)

Ještě není vše ztraceno

Ještě si můžeme stěžovat... ztěžovat

Ještě si možno činit věci těžšími

Však se nám v životě ještě přihodí leccos

A co se nepřihodí – to nás posílí!
A co se stane, nebude nám lze odestát
Jako nelze odestát rčivost
Jako nelze úpadek odestát
Stojíme-li – nedá se to odestát
Jsme-li skoleni – nedá se to odestát
Skolit...
Zneškodnit kolem
Skol mě, nebeský voze!
Skol mě! Umíš to stroze
Miluji tvou strohost, nebeský vozíku
s trojjediným invalidou

ZATVRZELÝ MĚKKÝŠ
(2011)

I já se toužím stát
krotitelem mravenečníků
Zapálit kruh
a volat Hop!
Zavolám Hop!
a potom Hoří!
Crescendo virblu sílí na signál
Tišíť dav: „Klid – je profesionál“
Pořád po Hop!
jen stejné Hoří!..
Mám velkou spotřebu mravenečníků

Zdlouhavě plácám*homunkula**z pruhovaných dopisů**a úsilného potu**ho hnětu**kluka nekluka**Chtěl bych ho naučit**všechno co znám**a chci aby měl**velký prsa**(čtverky vedou k moudrosti a nadhledu)**Když to zvládne**uhnětu mu**ještě jednoho**Když se ale nic nenaučí**a poprsím nezmoudří**nebudu už plácát**nic**Jen ho pošlu s košem*

Svět je malý, panda velká*Přesto jí není dost**Ještě není všude.**Ještě není levnější než pletivo**Ani ji nepořídíme po třech za cenu dvou**(dokonce ani po dvou za cenu tří)**Nemůže být s náma na chatě**nebo vozit děti k hanbě unylých poníků**A může si za to sama!**Je tak zaostalá... (v XXI. století**pořád černobílá)**Její vůle k reprodukci je žalostně nízká**(nemá totiž tucha, co je pro ni dobré)**Uzavřena ve dvou exeplářích**v cele lásky (dle ošetřovatelů tam panuje výborná
atmosféra)**sleduje nevěřicně**pandí porno**(ostřejší verze s podvazky a svazováním)**Bez známek stimulace**a jen bambusový abstráček (bambusy odebrány při
vstupu)**palčivostí nabádá k racionalizaci**Cela zcelí**v racionalizaci.**Horlivý ošetřovatel gesticky napovídá**s dobromyslným výrazem č. 44**„Jsem tady pro vás“**Pandy vzdychnou a sklopí oči*

*Atmosféra, ta je v cele vynikající
to zase musí uznat
(zkušenost je preceptorkou
všeho tvorstva:
prostě musí)*

Kolektiv homunkulů

*ustaví sportovní družstva
Do rourovitých trikotů navléknou
těla svá vypracovaná
ledabyly
Jedni budou červení a druzí modří
Anebo fialoví a oranžoví
Jedni žlutěčervení, další červenožlutí
Kolik mají možností!
Jako i my
když jde o rozlišování
homunkula –
jeden je běžový a druhý...
Mátoží už na hřišti
a těžký krok dusá trávník
produsává
odtravně
a zbořně („je to odtrava, ale zbořný...“)
Pot – velmi vybroceně – blátem
mazlá poslední zbytky pažitů
Sportoviště je náhle arénou
bahenních zápasů*

*Udělal si prostředí
v němž zachvátil jej ztopor
A připustil, že je nejlepším.
Homunculus habilis
Homunculus erectus
Homunculus sapiens*

POEZIE

Jedni budou zelení a druzí.

Můj guru za výhodnou cenu

učí mě pozornosti

Chce, abych se koncentroval

v táboře

pro osvětu

kde metoda cukr a bič rezignovala

na změkčilý cukr

Žiji v ubykaci

*s rosomákem (jakožto domácím mazlíčkem
ex offfo)*

Rosomáčku Rosomáčku

zas už máš krev na čumáčku?

Z tlamy kape mícha

do minuty ticha

zní mantra (mám jí bez přestání opakovat)

a rosomák jde po špičkách k patrové posteli

Zní mantra

*Rosomák brousí drápy s přirozeným smyslem pro
rytmus*

Někdo zvoní

Rosomák zaujímá pozici

Já se ani nepohnu

Nesmím se točit zády

k šelmě – ale dát najevo, že ji vidím

(Dokonce ji mávám, aby upadla do rozpaků...)

*My o šelmě
a šelma za dveřmi – guru
volá přes dveře
že jsem na dobré cestě
k osvětě
že mě k ní dovede
že on to dokáže
„Osvětím!“
volá příslibně
A já nepochybuji*

Ledva tě zmočí
rozpolcené ledví
mé
drahé
v dědictví mi dané
uvidíme.
Kdo s koho
Kdo koho zmůže
Jak se čeho zmočí
klín klínem vytlouká-li
kdo komu
Padesát na padesát
že jsme s to
ho
ho
hóóó
že jsme z toho
venku
a) který se nás
b) který se nám
plně zmoční
crče

O autorovi

Filip Mikuš se narodil ve Vsetíně 2. 7. 1983, a od té doby této skutečnosti čelí. Je umělecky činný co básník, textař, dramatik, hudebník a příležitostný publicista. Od prepubertálních koketérií s autorským divadlem nacházel obzvláštní zálibení v písňových textech, jež posléze zhudebňoval a nakonec též interpretoval. V patnácti letech mu začíná blouznivé období juvenilního tápání, které si krátí veřejnou dráhou písničkáře povýtce folkového. Několik let nato oddá se však výhradně malířství a usku-
tečňuje též několik autorských výstav. Pomalu se stupňující zájem o vzdělání stává se elementem rychle snižujícím zájem o malbu. Opouští rodné Beskydy, aby se uchýlil do Pardubic, kde studuje humanitní vědy obecně a filosofii zvláště. Vznikají eseje, fejetony a kritiky. Z celoživotní finanční tísně pomáhá si tehdy nakrátko i co ghostwriter. Od roku 2008 žije v několika valérech pojmu izolace, v níž nachází živnou půdu koncentrovaná tvůrčí práce i zárodky psychických poruch.

Je podepsán pod circa 170 písňovými texty, z nichž většinu též zhudebnil. Pro divadlo vytvořil také „metafyzický semi-muzikál“ *Bůhlifuk* nebo féerii *Komedie s hrochem*, jež zůstávají dosud bez publikace – nejnak je tomu s rukopisným souborem rozvrtných rétofejetonů *Heretikon* (2005–2007), panikářským monumentem vlastních pamětí ve verších *Memoárie* (2009–11), ale i s veškerým dílem hudebním.

V nejaktuálnější současnosti hová nadále svému spisovatelství a studiu hudební kompozice. Žije v najatém pokojíku s mnoha knihami, maketou pásowce v životní

velikosti, vertikální rybou a několika hudebními nástroji oddávaje se dumám o vyhlídkách virtuální emigrace. Tento první svazek *Spisů* uveřejňující básnickou tvorbu nechce pouze zaplnit prázdnotu, jež před jeho sebráním zela, ale především uvolnit autorovi tolik potřebné místo v šuplíku.

OBSAH

EVENTUALITY (11 bludných návodů a cvičení).....	5
SVĚTLOMIL ZA DRÁTEM.....	17
BŘICHOMLUV!.....	29
CHVÍLE S HARPYJÍ (torzo).....	43
MEDITACE SLIZKÉ A JINÉ.....	57
OSOBNÍ ODPAD (figurativní koláž).....	75
CHRST! (automatická poema).....	105
ZATVRZELÝ MĚKKÝŠ.....	125
O autorovi	157

Filip Mikuš
POEZIE (2004–2011)

Redakce Jan Blahoslav

Obálku podle návrhu autora graficky upravil Petr Kouba

Sazba Lukáš Vavrečka

Vydáno jako I. svazek Sebraných spisů Filipa Mikuše tímtež

Pardubice 2011

ISBN 978-80-260-1041-8